

samtliga delegarne, efter hvars och ens egovälde, inför magistraten i staden utväljas. Uppkommer om valet tvist, döme derom stadsdomstol.

Detta sitt beslut får Riksdagen härmed för Eders Kongl. Maj:t tillkännagifva.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 15 Mars 1884.

N:o 12.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 15 Mars 1884.
— — — — Andra Kammaren den 15 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, om ändrad lydelse af § 104
Konkurslagen.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 30.)

Till Konungen.

1862 års konkurslag innehöll i sin ursprungliga lydelse icke någon bestämmelse om viss minimiprocent, som vid ackord skulle gifvas, derest ackordet skulle kunna af rätten fastställas, utan blef det nu härom gällande stadgande infördt i konkurslagen genom förordningen den 12 Maj 1870. Då Riksdagen i skrifvelse den 14 Maj 1869 (N:o 89) hos Eders Kongl. Maj:t anmälde det beslut i ämnet, Riksdagen då fattat,

men hvilket, i anseende till ett formfel, icke omedelbarligen kunde till lag upphöjas, yttrade Riksdagen:

»Beträffande villkoren för ackords godkännande, så har vid innevarande, liksom vid föregående riksdagar, klagan förekommit öfver de rättsförmärmande missbruk, hvartill de i konkurslagen den 18 September 1862 angående detta ämne meddelade stadganden gifva anledning. I öfverensstämmelse med sistlidne Riksdags för dess del fattade beslut har Eders Kongl. Maj:t genom nådig förordning den 18 September 1868 vid konkurslagens 104 § stadgat ett tillägg, enligt hvilket fastställelse å ackord må vägras på den grund, att säkerhet för dess fullgörande saknas. Härigenom hafva visserligen anmärkta missbruken till någon del blifvit förebyggda, men ännu kvarstår ett förhållande, som i förevarande hänseende påkallar rättelse. Den ringa ackordsprocent, som i konkurser vanligen erbjudes, utvisar, att konkurserna i allmänhet ej börjas i rätt tid eller så snart gäldenären kommit på obestånd. Det i afseende härå i lagen uppställda straffhot har ej visat sig verksamt, hvartill anledningen åtminstone i någon mån torde böra sökas i förhoppningen, att i allt fall erforderlig pluralitet skall kunna vinnas för tvångsackords genomdrifvande. En obetydlig ackordssumma utgör icke någon motsvarande ersättning för förlust af rättigheten till framtida kraf, och ackordet kunde således blifva för gäldenären en förvärfskälla, visserligen mot lagens anda, men utan att lagen därför lägger vidare hinder. Riksdagen har ansett, att, såsom ett ytterligare medel att motverka dessa missförhållanden, borde, jemte hvad genom förenämnda Kongl. förordning redan blifvit stadgat, tillika föreskrivas, att ackord ej må af Rätten fastställas, med mindre detsamma lemna minst tjugofem procent åt alla de borgenärer, som det angår och som ej uttryckligen förklarar sig ty förutan med ackordet nöjda.»

De ändamål, hvilka man — enligt hvad framgår såväl häraf som af de förhandlingar, hvilka i öfrigt föregingo antagandet af 1870 års förordning — ansåg att med densamma vinna, eller *dels* att förmå en på obestånd kommen gäldenär att i tid afträda sin egendom, *dels* att förekomma, det gäldenären hemligen gynnade visse borgenärer för att med desses biträde, till förfång för de öfrige, genomdrifva ett för honom förmånligt ackord, torde utan tvifvel vinnas i ännu högre grad, derest den nu stadgade minimiprocenten fördubblades. En sådan åtgärd är, i Riksdagens tanke, egnad att i många fall åstadkomma större betänksamhet och redbarhet i handel och vandel samt att något stäfja de lättsinniga affärsföretag, hvilka nu, utan motsvarande tillgångar, ofta ega rum, då retelsen af den möjliga stora vinsten, i händelse af att de lyckas,

icke kan i någon mån motvägas af den i och för sig föga afskräckande utsigten af ett 25 procents ackord i händelse af misslyckande.

På dessa grunder har Riksdagen, efter det hos densamma framställning i ämnet skett, för sin del antagit följande

Lag

angående ändrad lydelse af § 104 Konkurslagen.

Häri genom förordnas, att § 104 Konkurslagen den 18 September 1862, sådant nämnda lagrum lyder i förordningen den 12 Maj 1870, skall erhålla följande ändrade lydelse:

Ackord må ej, ändå att det ej bestridt är, af Rätten fastställas: då beslutet icke i laga ordning tillkommit: då gäldenär blifvit dömd för bedrägligt förhållande mot sina borgenärer eller medan han under tilltal därför står: då anledning är, att gäldenär hemligen gynnat någon borgenär vid ackordet, eller att annat svek dervid egt rum: då ackordet ej gifver lika rätt och minst femtio för hundra af fordringsbeloppet åt alla de borgenärer, som det angår och som ej uttryckligen förklarat sig ty förutan med ackordet nöjde: då det uppenbarligen länder till skada för borgenärerne.

Bestrides ackordet på den grund att säkerhet ej finnes för dess fullgörande; pröfve Rätten, efter omständigheterna, huruvida fastställelse på sådan grund vägras må.

Detta sitt beslut får Riksdagen härmed för Eders Kongl. Maj:t tillkännagifva.

Med undersåtlig vörndnad:

Stockholm den 15 Mars 1884.
